

Prokletý deník

J. D. Barker

*Jen ona ví, co se opravdu stalo.
Jenom ty to můžeš zastavit.*

PŘELOŽIL ONDŘEJ DUHA

*Prokletý
deník*

Copyright © 2014 by Jonathan Dylan Barker

a a a a
i a m i a
m a a a a

Translation © Ondřej Duha, 2026

Cover © Martin Stehlík, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7187-5 (pdf)

Prokletý deník

F. D. Barker

PŘELOŽIL ONDŘEJ DUHA

F**B****S**

Pro P. B.

Prolog

„Informace o telefonních číslech, jak vám mohu pomoci?“

Rachael vyhlédla z kuchyně do chodby. Uviděla, jak zpod dveří manželovy pracovny vychází světlo. Byl tam zamčený už tři hodiny. Udělala z ruky kornout okolo sluchátka, aby nebyla tolik slyšet. „Snažím se najít číslo do jednoho krámků v Maine. Je to... něco jako obchod se starožitnostmi, ale jiný. Těžko se to vysvětluje. Představte si garážový výprodej, ale v krámkě. Takový bazar. Myslím, že se jmenuje Nezbytné věci.“

„Které město?“

Rachael se snažila rozvzpomenout. Celé dny se snažila si to ospalé městečko vybavit, ale stále jí unikalo, provokovalo její mysl střípky vzpomínek a pak se stahovalo zpátky do propasti. „Castle něco,“ řekla. „Castle Cliff, Castle Point, Castle... něco.“

„Castle Rock?“

Rachael se zamračila. „To by mohlo být ono.“

Uslyšela, jak žena tůká do klávesnice. Za ta léta Rachael prohledala internet víckrát, než dokázala spočítat, ale ne-dařilo se jí ten krámk najít.

„Je mi líto, paní. V Castle Rocku nic jménem Nezbytné věci není. Nemáte špatný název? Nebo je ten obchod už zavřený?“

Rachael zavěsila, aniž se obtěžovala odpovědět.

Nebyl zavřený.

Pochybovala, že by takový krám kdy zavřel; jen se naučil skrývat.

Čarodějnice je kouzelnice, která buď v otevřeném, nebo tajném spolčení vědomě, byť i proti své vůli, využívá pomoci a služeb dábla, aby mohla svými kouzly pomáhat svým přátelům a škodit svým nepřátelům.

– Wiliam Perkins

Rozprava o prokletém řemeslu čarodějnickém (1608)

S trhnutím jsem se probudil a uvědomil jsem si, že ranní světlo je stále několik hodin vzdálené. Uviděl jsem její tvář, uslyšel její hlas. „Pomozte mi,“ prosila.

– Thad McAlister

Vzestup čarodějnice

Den první

CHARLESTON, JIŽNÍ KAROLÍNA

I

DEN I – 1.13 HODIN

Mezi holými větvemi kousek pod jejím oknem kvílel zimní vítr a do kůže ji kousal noční chlad. Rachael si přitáhla přikrývky těsně ke krku a posunula se na manželovu stranu postele ve snaze vyhledat teplo jeho těla. On tam však nebyl; zjistila, že je sama.

„Thade?“ vydechla.

Venku zuřila noční bouře a temný pokoj k ní promlouval drsným, trpkým šepotem místa prostého života, prostého bezpečí přicházejícího s vědomím blízkosti milovaného člověka.

Že by se porouchalo topení? napadlo ji. Už si zvykli na více problémů ztrpčujících jim život ve starém domě, ale topení je dosud nezklamalo.

Vítr za oknem sílil, každý poryv byl hlasitější než předchozí, jako by se účastnily nějakého podivného měření sil, z něhož ani jeden nechtěl vyjít jako ten slabší. Silné větve dubů obklopujících jejich skromný domov se skláněly a škrábaly po zdech a střeše.

Rachael vstala z postele a dítě v jejím nitru ji kvůli tomu náhlému pohybu koplo.

„To nic, to nic, zlato,“ řekla. „Jen se jdeme trochu projít.“

Sáhla po hedvábném županu, který si předchozího večera přehodila přes židli u toaletního stolku – v ledovém chladu okolního vzduchu jí poskytl trochu tepla.

Nahmatala zeď a prsty bloudila po hladkém povrchu, dokud nenašla vypínač. Cvakla jím, ale nic se nestalo.

Musela vypadnout elektrína, pomyslela si.

„Thade? Kde jsi, miláčku?“ řekla tentokrát hlasitěji, ale ne tak hlasitě, aby probudila Ashley, která se ve svém pokoji na konci chodby nepochybně choulila stočená do klubíčka pod peřinou s Medvídkem Pú.

Vedena zdí prošla Rachael chodbou a zastavila se před manželovou pracovnou.

Proč jsou ty dveře otevřené? Vždycky je zavírá.

Očekávala, že ho tam najde, ale ještě předtím, než se její oči přizpůsobily husté tmě, jí došlo, že je pokoj prázdný. Vedle počítačového monitoru ležel na jedné hromádce jeho nejnovější rukopis, jen zpolo dokončený. Kousek od něj se nacházela hromádka čistých papírů čekajících na slova, která jim dají smysl a umožní jim přesunout se na tu druhou. Mezi oběma hromádkami se nacházel starý deník, do kterého si psal poznámky ke všem svým projektům. Ten starý svazek pro něho objevila před deseti lety v jistém malém přímořském městě. Upomínku na minulost s deskami z nejměkčí kůže vázanou tenkým drátkem, která kdysi patřila písaři z nějakého dávno zapomenutého místa.

Rachael se zamračila. Nebylo mu podobné nechat tam deník jen tak povalovat – vlastně ho zřídka pouštěl z očí, i kdyby jen na krátkou chvíli. Rachael ho postupně začala vnímat jako jeho deku utěšitelku, útočiště před okolním světem. Trávil celé hodiny nepřetržitě ztracený v jeho stránkách, zatímco po nich jezdil hrotem svého pera, nebo si jen četl vybledlý inkoust dávných záznamů. Na těch listech našel

útržky, které se staly jeho prvním trhákem. A teď, o devět románů později, jeho jméno opět vévodilo seznamu best-sellerů podle *New York Times*. K předchozímu dni se drželo na první příčce už čtvrtý týden v řadě.

Rachael věděla, že jeho nejnovější příběh pochází z toho deníku stejně jako ty předchozí.

Někde mezi jeho deskami se nacházela myšlenka vedoucí k tomu, co *Chicago Tribune* nazval: „*Diář* – mistrovské dílo nervy drásající hrůzy – je mrazivým, osm set šedesátistránkovým nahlédnutím do mysli šilence.“ Odbyl tu recenzi pokrčením ramen a ani se neobtěžoval si ten článek přečíst. Místo toho se vrátil do pracovny, s deníkem po boku se ponořil do svého současného projektu a klid v jinak tichém domě roztránilo cvakání klávesnice.

Byla to pro něho skutečná droga.

Cvaky, cvak, cvak, cvak... Tu ozvěnu slyšela Rachael dokonce i teď.

Cvaky, cvak, cvak.

„Thade?“ pronesla znovu, přestože už věděla, že není nikde poblíž.

Nikdy ho nedal z ruky... Nikdy.

Tím deníkem to začalo a tím deníkem to i skončí – tou prokletou starožitností.

Ta myšlenka jí vstoupila do hlavy jako každá jiná – zdánlivě čerstvá, přestože Rachael v hloubi srdce věděla, že už tam nějaký čas je. Rozdíl byl v tom, že teď už měla odvahu čelit pravdě. Nikdy mu nechtěla ublížit, ne úmyslně, ale dělala to, věděla, že ano. Ublížovala mu, i když nikdy nedokázala vysvětlit, jak.

Jejich životy byly dokonalé. Pohádka. Zнала však pravdu a ta ji spalovala zevnitř. Svůj dokonalý život si nezasloužili. Šlo o obchod a ta dohoda měla vypršet až příliš brzy.

Dohoda, kterou uzavřela s *ním*.

Rachael natáhla ruku, bez velkého rozmýšlení deník popadla a přitiskla si ho pevně k hrudi.

Dnes večer to ukončí. Všechno napraví.

Jak sestupovala ze schodů, byl vzduch čím dál chladnější a ona v černočerné tmě opatrně hledala každý krok a její bosé nohy se šouraly po studených dřevěných schodech. Na prvním odpočívadle strnula, protože něco zaslechla – své jméno, které k ní přilétlo na chvostu větru, zkreslený hlas, hadí zasyčení. Přišlo odněkud zdola.

Rachael.

Ten hlas ji škrábl.

Co to děláš, Rachael?

Po zádech jí přeběhl mráz a přitáhla si župan pevněji ke krku v chabém pokusu zabránit mrazivým úponkům chladného vzduchu, aby se jí plazily po těle.

Stiskla deník ještě silněji, až jí zbělely klouby.

Máme dohodu, Rachael.

Chtěla odpovědět, vykřiknout, říct, že se nebojí, ale když otevřela ústa, hlas ji opustil a z vyprahlých rtů jí unikl jen slabý vzlyk.

Když si hledala cestu dolů po zbývajících schodech, začal ji deník hřát v rukou. Rozpálil se, ale nepustila ho. Nemohla.

Bez varování nebo škrtnutí zápalky ožil krb na protější straně obývacího pokoje. Vztekly plameny vyšlehly přes polovinu pokoje, pak se se vzteklým zahučením stáhly zpět a objaly těch pár ohořelých polen, která tam zůstala z předchozí noci.

Dohodu, Rachael.

Rachael si před tím jasným světlem nejprve zastínila zrak, ale pak se přinutila pohlédnout do těch palčivých rudých plamenů lačně poskakujících ve tmě. Upřeně se dívala, dokud se jí oči nezačaly mlžit slzami, pálit ji, bolet, div že nevykřikla.

Tu bolest si zasloužila.

Zasloužila si ji za to všechno, co udělala.

Drátěná spirála deníku se jí zaryla do ruky, jak zesílila sevření.

Rachael se přistihla, jak se blíží ke krbu se zrakem upřeným na tančící plameny.

Z toho deníku vycházela jeho poslední kniha.

Jeho *poslední*.

Postará se o to.

Rachael se zhluboka nadechla, vrhla deník do plamenů a ucukla, když vyšlehly a vytrhly ho ze vzduchu. Místnost zaplavil palčivý žár.

Dychtivý oheň olízl koženou vazbu, přejel po deníku hladovým jazykem podvyživeného dítěte, zahalil stránky zmateným chaosem oranžové a červené barvy. Polena praskala a lupala vzrušením. Vyvalil se kouř, hustý a tmavý, vytlačující okolní vzduch.

Pak byl deník pryč.

Krb ztichl, naplněný jen studenými oharky po včerejším ohni.

Rachael se podívala na své ruce a zjistila, že deník stále svírá, tak silně, až jí z místa, kde se jí drát zařízil do dlaně, vytékal čůrek krve.

„Chci, co je mé,“ zasyčel za ní ženský hlas.

Rachael se za ním otočila a váha jejího nenarozeného dítěte způsobila, že se ve tmě zapotácela. Chytila se rohu stolu, aby neupadla, zatímco její oči našly obrys postavy skrývající se ve stínech v protějším koutě místnosti. Žena ucouvla, stáhla se hlouběji do tmy. Rachael ji ale nepotřebovala vidět; spatřila ji už při dvou příležitostech – což bylo dvakrát víc, než by si přála.

Pokoj zchladl a byl teď naplněný ochromující zimou. Rachael se zabalila újeji do županu, ale moc jí to nepomohlo.

„Chci, co je mé,“ zopakovala ta žena tentokrát hlasitěji, vztekleji. Její tvář se na okamžik zjevila v měsíčním světle a Rachael pocítila zoufalou touhu odvrátit se od toho ohybného stvoření v koutě, otočit se k němu zády a zapomenout na to, co tam přišlo udělat, zapomenout na všechno. Ale nedokázala to, jen strnula a třásla se hrůzou z hlasu, který se jí plazil po páteři. Žena se stáhla ještě hlouběji do vlídné tmy, jako by jí slabé měsíční světlo způsobovalo bolest.

Z jejich kostnatých, propletených prstů trčely dlouhé bílé nehty, které cvakaly, když jimi o sebe nervózně ťukala.

Ze rtů jí skanula kapka slin, která se zasyčením vzplála, jakmile se dotkla naleštěné dřevěné podlahy.

„Já... já to nemůžu udělat,“ vykoktala Rachael. „Nemůžu.“

Žena něco vztekle zamumlala dávno zapomenutým jazykem a každá slabika vyšlá z jejího drsného hrdla zněla jako drcený šterk. „Ty o tom už nerozhoduješ.“

Rachael sebou trhla, jak se jí deník zaryl hlouběji do kůže. Pokusila se ho pustit, ale zjistila, že to nedokáže.

„Tři dny,“ řekla jí ta žena. „A to dítě bude moje.“

Měsíční světlo se vplížilo hlouběji do pokoje a žena jako by se vmáčkla hlouběji do kouta a úplně zmizela v sevření noci.

Nehty však zůstaly a jejich odporný zvuk –

Cvaky, cvak, cvak, cvak... Sítil s každou vteřinou.

Cvaky, cvak, cvak... Tolik podobný manželovu psaní.

Její podbřišek naplnila náhlá bolest, Rachael se zlomila v pase a chytla se zárubně dveří. Ze rtů jí unikl dlouhý sten.

Cítila, jak padá, padá.

Deník jí vyklouzl z ruky a rychle zmizel ve tmě pod ní.

Chci, co je mé.

„Ne!“ vykřikla a její hlas se ztratil v kalné černotě oceánu, který ji obklopoval.

„Rachael? Jsi v pořádku?“

Rachael zalapala po dechu a zalitá potem se na posteli prudce posadila.

„Miminko zase kopalo?“

Dezorientovaně se rozhlédla po pokoji očima zalitýma slzami.

Byla v přízemí.

Byla v obývacím pokoji.

Deník, musí najít deník!

„Proboha, ty krvácíš –“

„Cože?“ vydechla Rachael.

„Krvácí ti ruka... nehýbej se...“

Thad seskočil z postele, odběhl do koupelny a vrátil se s navlhčeným ručníkem.

Byl to sen...

To celé musel být sen...

„Ukaž,“ řekl Thad. „Podívám se na to.“ Vzal její ruku a začal z ní otírat krev. „Co jsi dělala?“

„Já... nevím,“ zamumlala. „Je to zlé?“

Thad zavrtěl hlavou. „Snad ne. Myslím si, že to už přestalo téct. Té krve bylo tolik...“

Až do teď odolávala pokušení podívat se.

Ve slabě osvětleném pokoji zvedla ruku do úzkého paprsku měsíčního světla proudícího dovnitř oknem. Přinutila se prozkoumat ty malé červené stopy na ruce, stopu táhnoucí se od spodní části dlaně až po ukazováček, růžovou a nateklou.

Ucítila bolest a trhla sebou.

„Vypadá to jako brutální říznutí o papír,“ prohlásil Thad, když si její zranění prohlížel na světle. „Zkusím najít něco, čím by se to dalo obvázat – je lékárníčka pořád v kuchyni?“

Rachael přikývla. „V zásuvce vedle lednice.“

Thad zmizel ve dveřích ložnice a zamířil ke schodům.

Ve svém nitru ucítila tupou bolest dětského kopnutí – v poslední době kopalo hodně. Nebyla jediná, kdo si té noci moc neodpočinul.

Položila ruku na to bolavé místo a opatrně si masírovala břicho, právě když děcko koplo znovu, tentokrát ještě silněji. „Ššš,“ řekla svému dítěti. „Teď odpočívej. Už brzo se dostaneš ven.“

Venku se po noční obloze mihl blesk; pokroucené ruce starého dubu se plazily po zdi v podobě vyšínutého stínu zoufale sahajícího do pokoje.

Hodiny na nočním stolku ukazovaly 5.13.

Ráno už klepalo na dveře.

Rachael chtěla, aby už přišlo. V té chvíli si to přála víc než cokoli jiného, ale i když se hodiny posunuly na 5.14, zdálo se, že noc ještě zhoustla.

V ruce jí teď pulzovala bolest a v zákoutích své mysli stále cítila, jak se do ní zakusuje chladný kov manželova bloku. Stále slyšela to podivné cvakání nehtů té ženy, která pronikla do jejího snu.

Rachael silně bušilo srdce v hrudi.

Tři dny, řekla ta žena.

Tři dny.

Zdravou rukou zaštitila své nenarozené dítě.

Thad se vrátil do pokoje s přihlouplým úsměvem na tváři, odhodlaný jí pomoci. „Fajn, nech pracovat doktora.“

„Jsi moc milý,“ řekla.

„Nepamatuješ si, jak sis to udělala?“

Zavrtěla hlavou. „Možná jsem vstala uprostřed noci, něčeho se chytila, abych neupadla, a pořežala se. V poslední době jsem prostě neohrabaná. Zakopávám si o vlastní nohy. Mám problémy s rovnováhou. Připadám si jako obří vejce.“

„Vypadáš úžasně,“ řekl.

„Nechtěla jsem tě probudit.“

Povzdechl si. „Už jsem nespál. Ta zítřejší cesta, kniha, šance na další film... Mozek mi pracoval na plné obrátky a nedovolil mi usnout. Jestli se tu smlouvu podaří uzavřít tak, jak Del říká, budeme za vodou. Ta čísla, kterými se ohání, jsou absurdní,“ řekl, zatímco se dotýkal její dlaně vatovým tamponem nasáklým lihem. „Budeme moct prodat tenhle barák a koupit lepší. Je načase, že? Sídlo v L. A., možná starý viktoriánský dům na útesu v Maine s výhledem na oceán. Nebo snad obojí. Cokoliv a kdekoliv budeme chtít... bez omezení.“

Odložil tampon, zvedl roličku gázy a začal jí ruku obvazovat. „Ty nejlepší školy pro Ashley a mimčo,“ pokračoval. „Když jsme se seznámili, slíbil jsem, že ti snesu k nohám modré z nebe. Teď je tvé, stačí se pro ně sehnout.“

Přinutila se k úsměvu. „Jsem na tebe vážně hrdá.“

Ustříhl gázu, přilepil konec, zvedl si její ruku ke rtům a jemně ji políbil. „Bez tebe bych nic z toho nedokázal.“

2

DEN I – 5.30 HODIN

Carver vystoupil ze své dodávky do hustého deště a zvedl zrak k zamračenému rozbřesku. „Ach bože, to je ale nádherný den!“ zvolal tiše, zatímco si stínil oči rukou. „Vskutku nádherný den!“

Přijel bez zastávky z Maine a jeho unavené staré tělo se toužilo protáhnout.

Před ním tiše stál dům McAlisterových, temný a ztracený v pošmourném počasí. Ustupující noc prozařovalo jen světlo z jednoho okna v prvním patře. „Dobré ráno, McAlisterovi,“ usmál se.

Sáhl zpátky do dodávky pro malou skleněnou zavařovačku, z boční přihrádky vzal zahradní lopatu, pak tiše zavřel dveře a zamkl je.

Rozhlédl se oběma směry po klikaté cestě. Když se ujistil, že je sám, přešel trávník šouravým krokem, který ulevoval jeho špatné noze.

Dorazil ke starému dubu a přešel rukama po silné kůře. „Ty jsi ale unavená duše, že? S tíhou stovek let na svých mohutných větvích.“

Klekl si u kmene, vykopal díru asi dvacet centimetrů širokou a čtyřicet hlubokou a pak sáhl pro sklenici po svém boku. Sundal víčko a vysypal obsah do díry.

*„Eko, Eko. Azarak,
Eko, Eko, Žomelak,
Eko, Eko, Cernunnos,
Eko, Eko, Aradia,
Žod ru koz e zod ru.“*

Bílý prášek na okamžik zazářil a pak se vstřebal do země. Carver nahnul hlínu zpět, vstal a otřel si ruce o džíny. „Dbejte na jejich bezpečí, moji malí přátele,“ řekl a odbelhal se zpátky k dodávce. Nasoukal se za volant, hodil prázdnou zavařovačku a lopatu dozadu, zvedl telefon a stiskl tlačítko rychlého vytáčení.

Po druhém zazvonění to zvedla nějaká žena. „Hotovo?“ zeptala se.

„Jak jinak,“ odpověděl Carver.

Ukončil hovor, nastartoval dodávku a s tichým pohvizdováním odjel do ranního šera.

3

1692

DENÍK CLAYTONA STONA

Ten den se zrodil temný. Po obloze se valily nízké šedé mraky, vzduch byl těžký a tichý. Ta nehybnost mi okusovala kosti, probouzela v mém nitru bolest. Zapnul jsem si kabát až ke krku a rychle jsem se šoural po dlažbě náměstí ke kostelu. Jeho dveře byly otevřené rannímu světlu, ale uvnitř kypěla tma.

Do mé mysli se ukradly myšlenky na návrat domů; zastesklo se mi po teplu postele. Nepopírám, že mě to napadlo, ale nevrátil jsem se. Naopak, přešel jsem náměstí ke vchodu do kaple a zastavil se u křtitelnice; ledová svěcená voda mě zamrazila na kůži.

„Očekávali jsme vás dříve,“ zabručel hlas po mé pravé ruce.

Otočil jsem se a prohlédl si tu postavu ve slabém světle. „Vaše ctihodnosti,“ řekl jsem a mírně se uklonil. „Tato hodina je pro takové jako já mladá až dost.“

„Mně se spánek bohužel vyhýbal. Příliš mě tížily myšlenky na dnešní proces,“ odpověděl. „Pojďte. Doprovodím vás k vašemu místu.“

Když jsme prošli temnou chodbou a vstoupili do chrámové lodě, mé oči se konečně přizpůsobily. Ukázal mi stolec nalevo od psacího stolu umístěného vedle řečnického pultu pro smírčího soudce. „Zakrátko začneme. Udělejte si prosím pohodlí.“

*Galerie se rychle zaplnila. Tváře, které jsem znal celý život, vchá-
zely v nervózním tichu a hledaly si místa vedle svých milovaných
a sousedů. Pokyvoval jsem na pozdrav kolem procházejícím lidem
a zapisoval jsem jejich jména do oficiálního protokolu. Pak vstoupil
smířčí soudce v taláru a paruce. Následovali městští starší a každý
zaujal své místo na vyvýšeném podiu.*

Společně jsme vyčkávali.

A tak jsme, zatímco se zvedala ranní mlha, čekali na její příchod.

– Thad McAlister
Vzestup čarodějnice

4

DEN I – 7.00 HOD.

„Proč nemůžeš zůstat doma, tati? Nechci, abys odjel.“ Ashley našpulila pusku, nabrala si lžičku rozmáčených cereálií Lucky Charms a nechala na kuchyňském stole výraznou mléčnou stopu. „A je neděle. V neděli nesmíš nikam jezdit. To je pravidlo.“

Thad si dal záležet, aby toho rána vstal časně, stejně jako každou neděli. Neděle byla v domácnosti McAlisterových dnem otce s dcerou, což byla tradice, kterou choval hluboko v srdci. V osmi letech rostla hrozně rychle. Chtěl si zachovat každý okamžik, zachytit ho jako v zavařovací sklenici, kterou by mohl po letech otevřít a prožít to všechno znovu.

Měli svoji malou hru. Kdo vstal v neděli poslední, připravoval pro ostatní snídani (pokaždé misku cereálií – Lucky Charms byly zrovna dceřinou oblíbenou značkou). Vítěz vybíral aktivitu pro daný den. Čtení, hraní nějaké hry nebo dívání se na televizi – jedno co, hlavně že to dělali společně. On sám vyrůstal bez rodičovské lásky a nechtěl, aby jeho dcera poznala prázdnotu, kterou v sobě nosil on. Prostě pro něho znamenala příliš mnoho.

Vstal tedy krátce po šesté (ne že by po Rachaelině noční můře dokázal znovu usnout) a tiše sešel dolů jako dítě na Boží hod. Po špičkách minul dceřiny dveře, zastavil se, aby dlouhým krokem překročil třetí schod (který vždycky zavrzal), a pak sestoupil po těch zbývajících na podlahu v přízemí.

Našel Ashley dokonale probuzenou a usazenou u kuchyňského stolu, jak listuje komiksy podobná investorovi studujícímu včerejší aktivitu na trhu.

Při pohledu na něho se rozzářila ještě víc. Neubráníl se úsměvu – byla jeho andílek.

„Zase jsem tě porazila,“ zasmála se. „Znova jsi prohrál, ospalče!“

Thad si nepamatoval, kdy v té jejich malé hře naposledy vyhrál. Někdy si říkal, jestli jejich dcerka vůbec spí.

Když jí předchozího večera pověděl, že musí jet do New Yorku, nenestla tu zprávu dobře a on chvilku zvažoval, že z cesty vycouvá, ale pak tu myšlenku zapudil. V sázce bylo příliš mnoho. S novou knihou přišla nová smlouva a pravděpodobně i dohoda o natočení filmu – a pokud by to vyšlo, byla by to jeho třetí adaptace. Znamenalo to obrat v jeho kariéře, který mu měl zajistit místo mezi nejlepšími autory v branži. Jistě, peníze byly skvělé, ale vždycky chtěl stanout po boku autorů, jako byli Stephen King, Dean Koontz nebo Jack Stevenson.

Nová smlouva se vztahovala na pět knih, z nichž měl už tři napsané, což si z opatrnosti nechal pro sebe, když mluvil se svým agentem Delem Thomasem. Brzy po začátku jejich spolupráce se naučil ponechávat ho v nevědomosti, kdy (a zda vůbec) bude příští kniha hotová; musel tak pracovat s tou nejnovější, jako by byla poslední, a vymáčkout z toho projektu každou kapku krve. Tři dokončené knihy by mohly každého agenta ukolébat natolik, že by polevil ve svém úsilí. Thad chtěl, aby ten jeho pracoval co nejušilovněji – na

sto deset procent, jak říkával trenér Johnson v dobách jeho středoškolské fotbalové kariéry.

Každý zápas je Super Bowl, sakra!

Hraj naplno, nebo zahřívěj lavičku...

Del Thomas nechtěl zahřívát lavičku, v několika posledních letech se mu podařilo vyjednat některé z nejlukrativnějších smluv v oboru, ale Thad si nepřál, aby jeho kariéru budovali jiní lidé. Když se Del zmínil, že pojedje do New Yorku dokončit jednání o filmových právech, věděl Thad, že u toho musí být – ne aby se svému agentovi pletl do práce, ale aby dohlédl na to, že do toho dá všechno.

A beztak chtěl doručit novou knihu osobně. Nedůvěřoval e-mailu ani poště.

Tuhle zatím nedal nikomu přečíst, ani jedinou stránku – Delovi, své ženě a už vůbec ne svému vydavateli. Ne však proto, že by ještě nebyla hotová. Ne, v tom to nebylo. Ten příběh byl prostě příliš zneklidňující.

Za celou svou spisovatelskou kariéru se nikdy tolik neváhal podělit o dílo, na jehož dokončení tak tvrdě pracoval. Dokonce ani teď, když hotový rukopis pohodlně spočíval v jeho aktovce, se neubráníl pomýšlení, zda ho nevyměnit za jeden z těch tří, které měl v záloze. Kdo by se to dozvěděl?

On.

On by to věděl.

Tato kniha si zasloužila vyjít – ne, *potřebovala* vyjít.

Ten rukopis vyrostl z jeho potu, času, života a obav. *Jeho obav?* Vskutku slabé slovo. Hlavní postava ztělesňovala to, čeho se bál nejvíc, to, co se plazilo v nejtemnějších zákoutích jeho mysli, ten křehký hlásek, který slýchal, když byl sám, to převalování se za bezpočtu bezesných nocí. Musel ho vydat, nechat to všechno za sebou. Jak jinak by se mohl posunout v životě dál?

V minulosti napsal mnoho příběhů, ale žádný ho tak neděsil. Pouze její příběh mu nedal v noci spát.

„Jestli zůstaneš doma, uklidím si pokoj,“ vytrhla ho z myšlenek Ashley, která na něho upírala pohled svých velkých modrých očí. „Slibuju.“ Po bradě jí stékalo mléko a Thad se neubráníl smíchu.

„Na tvém místě bych to neříkal mámě, žije zřejmě v přesvědčení, že si pokoj máš uklidit tak jako tak,“ řekl a prohrábl jí rukou jemné blondaté vlasy. „Kdybych mohl, moc rád bych doma zůstal, zlato, ale moc důležití lidé se mnou chtějí mluvit o natočení filmu podle jedné z mých knížek. Máš přece ráda filmy, ne?“

Přikývla.

„Slibuju, že ti to vynahradím,“ pověděl jí. „Co máš v plánu na svůj den bez táty?“

Ashley pokrčila útlými ramínky. „Chtěla jsem jít do zoo, ale Zek si myslí, že bude pršet.“

„Vážně si to myslí?“

Přikývla. „Když prší, je v zoo nuda. Všechna zvířata se schovají a hrozně to tam smrdí.“

Zek byl dceřin neviditelný kamarád.

Rachael se její dceru od samého začátku snažila odnaučit, aby mluvila o Zekovi při každé příležitosti, ale Thad v neviditelné kamarády vždy pevně věřil; sám jich měl v dětství hned několik. Neviděl v Zekovi nic víc než její způsob, jak vyjadřovat své emoce prostřednictvím přeměřovaného zdroje (na tu definici narazil v jedné z mnoha populárně psychologických knih, které vlastnil). Mít fiktivní kamarády bylo zdravé a normální (jak mu řekla tatáž kniha). Rachael na to měla jiný názor, ale nechávala si ho pro sebe v naději, že Ashley z tohoto období vyroste (raději dříve než později, domýšlel si Thad). Thad ji navíc podezíral z toho, že

Rachael nejvíc vadí fakt, že dceřin malý kamarád je chlapec, a ne dívka. Jednou jí pověděl, že i to je běžné (stejná knihovna, jiná kniha), ale ona o tom nechtěla ani slyšet.

„A jak se Zek teď má?“ zeptal se dcerky.

„To nemůžu vědět,“ odpověděla tónem velké holky. „Dneska spolu nemluvíme.“

„Přece ti dnes pověděl o tom dešti, ne?“

„Já nemluvíím *s ním*,“ řekla zamračeně.

„A proč ne?“

„Protože v noci zlobil. Vydával různé zvuky a nenechal mě spát,“ odpověděla. „Bylo to moc nevychovaný, abys věděl.“

Thad se zasmál. „Proč by tě Zek nechtěl nechat spát?“

Ashley se zamračila. „To nevím. Možná se bál hromů a nechtěl být sám.“

„Hm, minulou noc byla pořádná bouřka.“

Přikývla.

„Spousta hromů a blesků.“

Znovu přikývla.

„A taky vyl vítr. Znělo to jako starý pes – vauuuu, vauuuu.“ Thad seskočil ze židle a došel k ní po čtyřech. „Vauuu,“ zavyl.

„Ashley, co kdybys už tatínka pustila? Myslím, že musí jet,“ řekla Rachael, která se právě přikolébala do kuchyně s rukou obtočenou kolem kulatého břicha a pohledem upřeným na kávu, kterou si nemohla dát.

Ashley se zahihňala. „Já mám na povel Bustera. Taťka patří tobě!“

„Nechčeš si to vyměnit?“ otázala se Rachael a předstírala, že Thada drbe za uchem.

Buster vběhl do místnosti, zamířil přímo k Thadovi a polintal mu celý obličej – nestávalo se často, aby měli hlavy stejně vysoko, a zdálo se, že si tu příležitost nechce nechat ujít.

„Bustere, přestaň,“ snažil se Thad uhnout. „To je hnus!“

„Miluje tě!“ vyprskla Ashley a zatleskala.

„Pojď, Bustere – nechceš jít ven?“ zeptala se Rachael.

Buster nadšeně zavrtěl ocasem a rozběhl se k zadním dveřím. Drápy mu hlasitě cvakaly na dřevěné podlaze.

„Pojď, Bustere!“ zopakovala Rachael a sáhla po zámku. Těžké dveře zavrzaly v pantech a kuchyni naplnil závan vlhkého vzduchu. Vlhkého vzduchu a –

Buster se zastavil na prahu a napjal se. Z tlamy mu uniklo tiché zakňučení. Stáhl ocas mezi nohy a pomalu zacouval zpátky.

„Co se děje, Bustere?“ zeptala se ho Ashley.

Pes zmlkl.

„Thade, pojď sem. Tohle musíš vidět,“ řekla Rachael s pohledem upřeným ven.

Thad se postavil a zamířil ke dveřím. Když došel ke své ženě, našla její ruka jeho.

„Co se stalo?“

Thad vyšel ven. Jeho manželka ho neochotně propustila ze svého sevření a zůstala stát těsně za prahem.

Celý trávník byl mrtvý.

Každé stéblo trávy.

Když mu ten zápach vnikl do plic, zkroutil se mu žaludek.

Jejich trávník nebyl jen mrtvý; byl shnilý.

„Nemůže to být tou zimou?“ zeptala se ho Rachael.

Thad zavrtěl hlavou. „Myslím si, že teplota v noci neklesla pod deset stupňů – zima tohle neudělá, aspoň ne přes noc,“ odpověděl.

„Podívej se tamhle.“ Ukázala na Nelsonův dům.

Thad si toho všiml také.

Suchý byl jen a pouze jejich trávník. Travnaté plochy okolo domů Nelsonových, Garganových a Barstokeových za nimi byly nedotčené. Jen ten jejich. A nejen trávník. Mohutný

dub, který se po mnoho let tyčil nad jejich domovem, byl tmavý a holý a jeho listy ležely suché a hnědé na zemi pod ním. Thad si nemusel strom prohlédnout zblízka, aby věděl, že jeho větve zkřehly – cítil tu hnilobu z místa, kde stál.

„Co se stalo, tati?“ zeptala Ashley.

„Co kdybys počkala uvnitř, zlatíčko?“ řekl, zatímco sledoval tu linii smrti, která se zdála končit přesně na hranici jejich pozemku. „Hned se vrátím.“

Potřásl hlavou. „Včera jsem zalíval a všechno vypadalo skoro dokonale, sakra – nechápu to,“ zamumlal.

„Možná by ses měl vrátit dovnitř,“ nadhodila Rachael.

„Dej mi chvilku.“

„Co když je to nějaký jed?“ zeptala se ho. „Nechci, abys onemocněl.“

„Nemyslím si...“ Thadův hlas se vytratil, když si klekl a přejel rukou po malé hromádce hlíny.

Nalevo uviděl další a pár kroků za tou první ještě jednu. Když se rozhlédl po trávníku, uvědomil si, že jsou všude.

Páchly hnilobou a rozkladem.

„Thade, prosím...“

Konečně se postavil a zamířil zpátky ke dveřím. Cestou opatrně překračoval ty divné hromádky. „Co kdybych zavolal Jeffovi? Myslím si, že bychom ho sem měli pozvat, aby se na to podíval.“

„Bude tvrdit, že za to můžeme my,“ odpověděla. „Pamatuješ, jak jsme zasadili ty šeríky k západní straně domu místo k východní? Dostala jsem tříhodinovou přednášku o účincích ranního slunečního světla.“

Thad pokrčil rameny. „Je to jeho práce, Rachael. Třeba přijde na to, co se stalo. Snaž se nepustit Ashley a Bustera ven, dokud nebudeme vědět, že je to bezpečné.“

„A co když se bude potřebovat vyvenčit?“

„Záchodový trénink pro Bustera!“ zaspívala Ashley.

Ukázal na noviny. „Pamatuješ, jak jsme to dělali, když byl štěně?“

Zamračila se. „Ach jo. Tohle bude úžasný den.“

„Mami, naučíš ho posadit se na prkýnko a já mu ukážu, jak se splachuje,“ navrhla Ashley.

„Tak vidíš, má plán.“ Venku zatroubil klakson a Thad se podíval na hodinky. „Sakra, taxík je tady. Poradíš si s tím?“

Přikývla a objala ho. „Něco vymyslím.“

Políbil ji na tvář a pohladil po břiše. „Jak se mu vede?“

„Ží dobře,“ opravila ho manželka. „Kope jako šampionka.“

„Moc nerad tě tady takhle nechávám, ale tohle je obrovská příležitost pro nás oba,“ řekl Thad.

„Zabalil sis léky?“ zeptala se.

„Už měsíce jsem je nepotřeboval. Jsem v pořádku,“ odsekl.

Stiskla mu paži. „Budu se cítit líp s vědomím, že je máš při sobě, čistě pro jistotu. Dobře?“

Jejich pohledy se setkaly a chvílku zůstaly tak. „Mám je tašce. Objednal jsem se k doktoru Hortonovi a chci ho požádat, aby mi je pomohl vysadit. Už je nepotřebuju a překážejí mi při psaní. Vypínají mi kreativitu jako elektrický jistič. Myslím si, že jsem je vlastně nikdy nepotřeboval.“

„Jenom chci, abys byl v pořádku.“

Jemně ji objal. „Jsem v pořádku. Větší starosti si dělám o tebe. Slíbíš mi, že budeš milá na Carmen?“

Povzdechla si. „No jo, Carmen.“

Celé měsíce neúspěšně hledali hospodyni, která by u nich bydlela. Už ani nevěděli, kolik kandidátek jim za tu dobu prošlo dveřmi. Ani s pomocí agentury nebylo lehké najít nějakou s patřičnými zkušenostmi a schopnostmi, úkol navíc ztěžovaly povahové rozdíly a jazykové bariéry.

Jak můžete svěřit péči o rodinu cizímu člověku?

Carmen Perezová měla životopis bez poskvrny a dlouhý seznam doporučení, možná nejlepší ze všech, ale Ashley si ji bohužel neoblíbila a Rachael stále znervózňovala, přestože s nimi nyní žila už skoro tři týdny.

Thad pohladil svou ženu po vlasech. „Nechci vás dvě nechat samotné, zvláště chvíli před porodem. Vydržíš to s ní ještě pár dní? Požádám agenturu, aby sehnala náhradu.“

Rachael přikývla. „Nejsem si jistá, co přesně mi na ní vadí; mám prostě pocit, že něco není v pořádku.“

Políbil ji na čelo. „Někoho najdeme, slibuju. Nevyžeň ji dřív, než se vrátím. Bude se mi líp spát s vědomím, že ji tady máš.“

„Nedělej si starosti, tati. Skvěle se o ni postarám,“ řekla mu Ashley tisknoucí se k jeho noze.

Thad ji zvedl ze země. „To udělej, pusinko. Moc vás obě miluju!“ Dvakrát se s ní zatočil dokola a posadil ji zpátky na židli. „Doufám, že se Zekem se usmíříte,“ pošeptal jí do ucha. „Nerad vidím, když se vy děti hádáte.“

Rachael se zamračila. „No tak, Thade.“

Klakson netrpělivě zatroubil znovu, dvakrát po sobě.

„Musím jít.“ Thad zvedl svoji aktovku a tašku s věcmi na dva dny a zamířil ke dveřím. „Zavolám ti večer z města – chci si poslechnout, jak to šlo u doktora.“

„Měj se, lásko. Miluju tě,“ řekla mu Rachael.

V břiše ji koplo miminko.

Zatímco Thad pospíchal k čekajícímu taxíku, vplížil se kolem ní dovnitř zatuchlý pach.

Buster zakňučel a nervózně se rozhlédl po trávníku.

5

DEN I – 11.00 HOD.

Rachael si přitáhla tenký župan těsněji ke krku a otrásla se.

Proč tady musí být vždycky taková zima? zeptala se sama sebe. To, že seděla na hliníkovém stole pokrytém jen tenkým papírem, jí také moc nepomáhalo. Rachael si poposedla doleva a povzddechla si.

V té malé vyšetřovně už čekala na doktora skoro dvacet minut – nikdy dřív to tak dlouho netrvalo a ona toho ten den měla tolik na práci! Ze stojánku vedle sebe si vzala další leták a prolistovala „Váš normální život s oparem“. Byl skoro stejně zábavný jako ten tři roky starý časopis *People*, který dočetla před pár minutami.

Zrovna sahala po dalším letáku, když do dveří strčil hlavu doktor Roskin.

„Tak jak se vede mojí oblíbené nastávající mamince?“

Při pohledu na něho se její frustrace rozplynula. (Za posledních osm měsíců si už na ty náhlé změny nálady docela zvykla.)

Doktora Edwarda Roskina znala skoro devět let a nedokázala si představit, že by o ni pečoval někdo jiný. Porodil

Ashley, a jakmile se Rachael dozvěděla, že je znovu těhotná, byla si jistá, že porodí i tohle.

Vypadal zvláště – byl malý a obtloustlý, měl růžové tváře a oplácáný obličej. Připomínal jí Santu z nákupního centra, který si zapomněl falešný plnovous a knír na Severním pólu. Brýle s tenkými drátěnými rámečky mu zřejmě nikdy neseděly tam, kde je chtěl mít; dokonce i teď si je postrčil nahoru po hřbetu nosu, jen aby to musel po chvilce zopakovat, když mu sklouzly zpátky dolů.

„Ještě před chvilkou hrozně kopal,“ prohlásila Rachael.

Doktor Roskin se na ni usmál. „Co vás vede k domněnce, že je to kluk?“

„Holčička?“ rozzářila se Rachael.

Doktor se usmál. „Mám pusku na zámek.“

Zasunul jí stetoskop pod župan. Rachael se napnula, když ji kov zastudil na kůži.

„Teď se uvolněte a zhluboka dýchejte,“ pověděl jí.

Rachael ho poslechla.

„Chcete ji vidět?“ zeptal se.

„Ji?“

Roskin se uchechtl. „Nebo jeho.“

„Jste horší než Thad,“ zasmála se Rachael.

„Jak se Thadovi vede?“ zeptal se jí doktor, zatímco přitahoval ultrazvuk blíž ke stolu.

„Je v pohodě. Chtěl tady dneska být, ale musel jet do New Yorku zařídít pár věcí okolo nové knížky,“ řekla Rachael.

Doktor si povzdechl. „Ach jo. Právě když jsem si začal myslet, že zase můžete chodit bez obav do knihkupectví...“

Rachael se rozesmála. „Na tuhle je obzvlášť pyšný – myslí si, že je ze všech nejstrašidelnější.“

„Pořád ještě dobře nespím po tom, co jsem dočetl tu poslední. A ani se už nepřinutím sejít do sklepa, tak mě vyděsil

tím koncem. Všechnu špinavou práci dole jsem musel nechat na Liddy.“

„Nevyčítejte si to; já v tom našem nebyla už tři měsíce – celý ho naplnil rekvizitami, které ukradl po natáčení svého posledního filmu. Někde tam dole máme dokonce i svoji vlastní rakev.“

„To je něco, bez čeho se žádný dům neobejde,“ poznamenal Roskin a posunul si brýle.

Do místnosti vstoupila jedna z Roskinových sester, pokývla na pozdrav, pak Rachael rozevřela župan a odhalila jí břicho. Nanesla na ně tenkou vrstvu gelu.

Doktor pokračoval. „A co vy? Spíte dobře?“

Rachael přikývla, i když to byla lež; pořádně se nevyspala už několik měsíců. Jak to poznal? Viděl jí to na očích?

„A jíte zdravě? Žádné chutě na zmrzlinu s trochou motorového oleje nebo skleničku mentolového prsního balzámu na ranním toastu?“

Rachael se zasmála. „Děláte si legraci, že?“

Zavrtěl hlavou. „Předevčírem jsem tu měl pacientku, která čeká čtvrté dítě a nemůže se takových dobrot nabažít. Některé těhotné mívají jednou za čas chuť na olejové produkty; je to celkem běžné. Ale jak jistě tušíte, není to moc zdravá dieta.“

Rachael se obrátila k sestře. „Nemyslí to vážně, že ne?“

Sestra pokrčila rameny a potlačila úsměv.

„Nedělám si z vás legraci,“ ujistil ji. „Sestro Korbinová, mohla byste prosím zapnout ultrazvuk?“

Doktor Roskin položil na břicho sondu, lehce jí pohyboval a díval se na monitor. Místnost naplnil tichý tlukot srdce. „Tady ho máme,“ řekl doktor.

„Nebo ji,“ dodala sestra.

Rachael protočila panenky. „Ach bože.“